

MISSA CRISMAL
Catedral de Menorca 28 de març de 2018

El moment que estem vivint aquesta tarda és particularment intens i emotiu. És una trobada esperada i molt significativa, perquè el presbiteri diocesà forma avui assemblea, unit al seu bisbe, al voltant de l'Eucaristia. Agraesc la vostra presència, com també la dels diaques i la dels nostres seminaristes. Ens acompanyen els religiosos i moltes persones de les nostres parròquies, que han volgut unir-se a aquesta celebració, en la qual demanarem especialment pels sacerdots i serem testimonis de la renovació de les seves promeses sacerdotals.

La celebració de la Missa Crismal ens introdueix en l'ambient del Dijous Sant, moment en el qual vam néixer com a sacerdots. Cada any tornam al Cenacle per tornar a escoltar Jesús que ens diu: "*Feu això que és el meu memorial*". Aquesta tarda també tornem a redescobrir el do extraordinari que rebem i caiem en el compte de la confiança que Jesucrist va posar en nosaltres. Les lectures que hem escoltat ens ajuden a comprendre el nostre sacerdoci i a donar gràcies sense cansar-nos pel regal que rebem.

L'Esperit del Senyor sobre mi

El profeta proclamava amb goig la presència sobre ell de l'Esperit de Déu: "*L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit*". Quan Jesús llegeix aquest text a la Sinagoga del seu poble, també sent sobre si la presència de l'Esperit i proclama que aquella Escriptura Santa es compleix en Ell, que ha estat ungit per l'Esperit. Amb aquesta mateixa certesa es desperta cada dia el sacerdot: "*L'Esperit del Senyor reposa davant mi*". L'Esperit ens va cobrir amb la seva ombra al diaconat i després va desplegar la seva força en l'ordenació de prevere. L'Esperit ens unguí.

Des d'aquest moment tota la vida ministerial serà activitat de dos. El sacerdot no està sol. L'Esperit trenca la seva soledat. De manera constant sentim el seu hàlit en cada tasca que emprenem. Ell és qui ens condueix, ens enforteix per vèncer les pors i ens dóna coratge per obrir les portes del Cenacle, com va fer en la primera Pentecosta de la història.

Som homes ungits per l'Esperit. Les nostres mans buides van rebre l'oli de la unció, que significava tot l'Esperit que es vessava sobre nosaltres. Hem de viure com ungits, com a homes de l'Esperit, que no tenim por de deixar que bufi en la nostra vida i ens condueixi on vulgui.

Per donar la bona nova als pobres

El text d'Isaïes, que Jesús fa seu, continua dient: "*M'ha ungit a portar la Bona Nova als pobres*". Rebem l'Esperit per proclamar una Bona Notícia. La primera missió que tenim encomanada és anunciar l'Evangeli. A la tarda de Pasqua, Jesús recordarà als seus deixebles aquest compromís. Bufa sobre ells, lliurant el seu Esperit Sant i els diu: "*com el Pare m'ha enviat a mi, així us envio jo*".

Som els seus enviats per evangelitzar, per revelar als homes tot l'amor del Pare i el seu projecte de salvació i alliberament. Som preveres per evangelitzar, per anunciar Jesucrist amb veu clara. Ens devem a la Paraula.

Podem evangelitzar des de les nostres parròquies, però, en la seva forma primera, evangelitzar suggereix camins, requereix trepitjar el carrer, acostar-nos a les persones i conviure. Així ho va fer Jesús durant la seva vida, recorrent els camins de Galilea, posant-se en camí i estant proper de tots els que eren marginats, dels que patien i dels pecadors. Evangelitzam amb aquesta proximitat i amb tota la nostra vida. El sacerdot fa la millor homilia amb la seva pròpia vida.

Benvolguts sacerdots: Menorca necessita la vostra veu. Si de veritat estimam Jesucrist, ens hem de posar en camí. Si de veritat estimam el nostre poble, cada dia sortirem amb esperança a anunciar-los la bona nova.

Aquesta bona notícia ha d'arribar al cor de tots. Isaïes parla dels pobres i dels que sofreixen, dels que tenen romput el cor, dels que no tenen llibertat, tant els que estan a les presons com aquells que caminen pels nostres carrers fermats per noves esclavituds. El pastor coneix el cor de l'home i s'acosta sense por al dolor, a la vida dels nostres carrers, al fang, fins a l'home que pot tacar-lo.

Per alliberar i il·luminar

Al costat del anunci de l'Evangeli se'ns encomana també la tasca de "*proclamar als captius, la llibertat i als cecs la vista*". Som enviats a alliberar i il·luminar. Sabem que l'Evangeli que proclamem és alliberador, perquè fa que l'home descobreixi totes les cadenes que li fermen, les pors que li impedeixen volar, l'egoisme que obstaculitza la seva entrega generosa als altres. Dirà Sant Pau que "*per ser lliures, ens va alliberar Crist*" (Ga 5). L'Evangeli és una oferta extraordinària de llibertat. Nosaltres hem de ser els primers a viure-ho d'aquesta manera i, des de la llibertat, posar-nos al servei de la comunitat. Perquè Jesús ens va ensenyar que la llibertat es realitza plenament quan escull el camí de l'amor i es viu el lliurament generós i permanent als altres.

A més d'alliberar, al capellà se li demana també que curi als homes de la seva ceguesa. Vivim en un món que ha oblidat mirar en profunditat, que només veu el immediat i ho fa, a més, de manera superficial. A nosaltres correspon il·luminar el cor

dels homes amb la llum que és Crist, per curar la seva ceguesa, per ajudar-los a veure. La fe té una capacitat extraordinària de donar llum a la vida dels homes, de omplir-la de sentit i de fer-la fecunda. Som sacerdots per curar la ceguesa dels nostres contemporanis amb la llum de la fe.

Proclamar l'any de gràcia

L'última tasca que se'ns demana és "*proclamar l'any de gràcia del Senyor*". Som pregoners del perdó i la misericòrdia de Déu. El nostre missatge mai pot ser negatiu, de censura o de condemna. És missatge de gràcia desbordant, de perdó gratuït, com va ser el missatge de Jesús. La nostra veu, com la de Jesús, ha de proclamar amb nitidesa l'entrançable misericòrdia del Pare.

Som heralds d'una notícia alegre, extraordinària. Es precis esborrar tot rastre de tristesa i desànim dels nostres rostres; no podem donar pas al pessimisme ni als sentiments de derrota. Som pregoners joiosos de una cosa extraordinària i sorprenent: la gràcia i l'amor de Déu.

A la Missa Crismal de l'any passat deia el Papa Francesc: "Tot el que Jesús anuncia, i també nosaltres, sacerdots, és Bona Notícia. Alegre amb l'alegria evangèlica: de qui ha estat ungit en els seus pecats amb l'oli del perdó i ungit en el seu carisma amb l'oli de la missió, per ungir els altres. I, igual que Jesús, el sacerdot fa alegre a l'anunci amb tota la seva persona (...) Com tot deixeble missioner, el sacerdot fa alegre l'anunci amb tot el seu ésser".

Com presbiteri

"*Evangelitzar és el goig i la vocació pròpia de l'Església, la seva vocació més profunda*", va deixar escrit el Beat Pau VI. Evangelitzar és també el nostre goig i vocació. En fer-ho no podem oblidar que aquesta missió correspon a cadascú personalment i a tots com presbiteri. Cap prevere pot viure de manera aïllada el seu ministeri. Ens necessitem els uns als altres.

Jesús va instituir el sacerdoci durant el Sopar, quan estava reunit amb els Dotze. Sense la comunió amb els meus germans sacerdots, no puc exercir el ministeri de manera fecunda. Els sacerdots, de vegades, es deixen contagiar pel ferotge individualisme que caracteritza la nostra societat i pensen que és millor treballar sols, que s'és més eficaç actuant cadascun pel seu compte. Però sense els altres, correm en va; si ens aïllam, perdem la capacitat de proclamar l'Evangeli. La missió ens exigeix créixer cada dia en la fraternitat que el sagrament va crear entre nosaltres. A la "*Ràtio fundamentalis*" que estem estudiant durant aquest any es diu que "tot això s'assolirà amb l'ajuda de l'Esperit Sant i amb un combat espiritual personal, que haurà de purificar el sacerdot de tota forma d'individualisme" (n. 87).

Acció de gràcies

L'última paraula és de gratitud. Us dono les gràcies amb tot el cor. En el temps que estic entre vosaltres he sentit l'escalfor d'aquest presbiteri. M'impersona la vostra maduresa, la vostra passió per l'Evangelí i el vostre amor a l'Església. Tenim limitacions i errors, que avui confessam i pels quals demanam perdó al Senyor i a les nostres comunitats. Però puc dir a la Diòcesi que doni gràcies a Déu pels capellans que té. I també ho dic als seminaristes. Gràcies pel vostre treball de pastors. Gràcies a la gent gran i als més joves. I als que heu suportat la calor del migdia.

Demaneu per mi, com jo ho faig per vosaltres. En acabar aquesta celebració tornareu a les vostres comunitats. Doneu-lis la salutació de pau i, unguets amb l'oli de l'Esperit, portau la Bona Notícia que Déu vol alliberar i salvar l'home, obrir els ulls i curar el seu cor, vessant sobre ell tota la seva gràcia i el seu amor.

MISA CRISMAL

Catedral de Menorca, 28 de marzo de 2018

El momento que estamos viviendo esta tarde es particularmente intenso y emotivo. Es encuentro esperado y muy significativo, porque el presbiterio diocesano hace hoy asamblea, unido a su Obispo, en torno a la Eucaristía. Agradezco vuestra presencia, como también la de los diáconos y la de nuestros seminaristas. Nos acompañan los religiosos y muchas personas de nuestras parroquias, que han querido unirse a esta celebración, en la que pediremos especialmente por los sacerdotes y seremos testigos de la renovación de sus promesas sacerdotales.

La celebración de la Misa Crismal nos introduce en el ambiente del Jueves Santo, momento en el que nacimos como sacerdotes. Cada año volvemos al Cenáculo para volver a escuchar a Jesús que nos dice: “Haced esto en conmemoración mía”. Esta tarde también volvemos a redescubrir el don extraordinario que recibimos y caemos en la cuenta de la confianza que Jesucristo puso en nosotros. Las lecturas que hemos escuchado nos ayudan a comprender nuestro sacerdocio y a dar gracias sin cansarnos por el regalo que recibimos.

El Espíritu del Señor sobre mí

El profeta proclamaba con gozo la presencia sobre él del Espíritu de Dios. “El Espíritu del Señor está sobre mí, Él me ha ungido”. Cuando Jesús lee este texto en la Sinagoga de su pueblo, también siente sobre sí la presencia del Espíritu y proclama que aquella Escritura Santa se cumple en Él, que ha sido ungido por el Espíritu. Con esta misma certeza se despierta cada día el sacerdote: “El Espíritu del Señor está sobre mí”. El Espíritu nos cubrió con su sombra en el diaconado y después desplegó su fuerza en la ordenación de presbítero. El Espíritu nos ungió.

Desde ese momento toda la vida ministerial será actividad de dos. El sacerdote no está solo. El Espíritu rompe su soledad. De modo constante sentimos su hálito en cada tarea que emprendemos. Él es quien nos conduce, nos fortalece para vencer los miedos y nos da coraje para abrir las puertas del Cenáculo, como hizo en el primer Pentecostés de la historia.

Somos hombres ungidos por el Espíritu. Nuestras manos vacías recibieron el aceite de la unción, que significaba todo el Espíritu que se derramaba sobre nosotros. Hemos de vivir como ungidos, como hombres del Espíritu, que no temen dejar que sople en nuestra vida y nos conduzca donde quiera.

Para dar la buena noticia a los pobres

El texto de Isaías, que Jesús hace suyo, continúa diciendo: “Me ha enviado a dar la Buena Noticia a los pobres”. Recibimos el Espíritu para proclamar una Buena Noticia. La primera misión que tenemos encomendada es anunciar el Evangelio. En la tarde de Pascua, Jesús recordará a sus discípulos este compromiso. Sopla sobre ellos, entregando su Espíritu Santo y les dice: “como el Padre me ha enviado, así os envío yo”.

Somos sus enviados para evangelizar, para revelar a los hombres todo el amor del Padre y su proyecto de salvación y liberación. Somos curas para evangelizar, para anunciar a Jesucristo con voz clara. Nos debemos a la Palabra.

Podemos evangelizar desde nuestras parroquias, pero, en su forma primera, evangelizar sugiere caminos, requiere pisar la calle, acercarnos a las personas y convivir. Así lo hizo Jesús durante su vida, recorriendo los caminos de Galilea, poniéndose en y estando cercano de todos los que eran marginados, los que sufrían y de los pecadores. Evangelizamos con esta cercanía y con toda nuestra vida. El sacerdote hace la mejor homilía con su propia vida.

Queridos sacerdotes: Menorca necesita vuestra voz. Si de verdad amamos a Jesucristo, debemos ponernos en camino. Si de verdad amamos a nuestro pueblo, cada día saldremos con esperanza a anunciarles la Buena Nueva.

Esta buena noticia tiene que llegar al corazón de todos. Isaías habla de los pobres y de los que sufren, de los que tienen desgarrado el corazón, de los que carecen de libertad, tanto los que están en las cárceles como aquellos que andan por nuestras calles agarrotados por nuevas esclavitudes. El pastor conoce el corazón del hombre y se acerca sin miedo al dolor, a la vida de nuestras calles, al barro, hasta al hombre que puede mancharle.

Para liberar e iluminar

Junto al anuncio del Evangelio se nos encomienda también la tarea de “anunciar a los cautivos, la libertad y a los ciegos la vista”. Somos enviados a liberar e iluminar. Sabemos que el Evangelio que proclamamos es liberador, porque hace que el hombre descubra todas las cadenas que le atenazan, los miedos que le impiden volar, el egoísmo que obstaculiza su entrega generosa a los demás. Dirá San Pablo que “para ser libres, nos liberó Cristo” (Gal 5). El Evangelio es una oferta extraordinaria de libertad. Nosotros debemos ser los primeros en vivirlo de esta manera y, desde la libertad, ponernos al servicio de la comunidad. Porque Jesús nos enseñó que la libertad se realiza plenamente cuando escoge el camino del amor y se vive la entrega generosa y permanente a los demás.

Además de liberar, al cura se le pide también que sane a los hombres de su ceguera. Vivimos en un mundo que ha olvidado mirar en profundidad, que sólo ve lo inmediato y lo hace, además, de modo superficial. A nosotros corresponde iluminar el corazón de los hombres con la luz que es Cristo, para sanar su ceguera, para ayudarles a ver. La fe tiene una capacidad extraordinaria de alumbrar la vida de los hombres, de llenarla de sentido y de hacerla fecunda. Somos sacerdotes para curar la ceguera de nuestros contemporáneos con la luz de la fe.

Anunciar el año de gracia

La última tarea que se nos pide es “anunciar el año de gracia del Señor”. Somos pregoneros del perdón y la misericordia de Dios. Nuestro mensaje nunca puede ser negativo, de censura o de condena. Es mensaje de gracia desbordante, de perdón gratuito, como fue el mensaje de Jesús. Nuestra voz, como la de Jesús, debe proclamar con nitidez la entrañable misericordia del Padre.

Somos heraldos de una noticia alegre, extraordinaria. Hay que borrar todo rastro de tristeza y desánimo de nuestros rostros; no podemos dar paso al pesimismo ni a los sentimientos de derrota. Somos pregoneros gozosos de algo extraordinario y sorprendente: la gracia y el amor de Dios.

En la Misa Crismal del año pasado decía el Papa Francisco: “Todo lo que Jesús anuncia, y también nosotros, sacerdotes, es Buena Noticia. Alegre con la alegría evangélica: de quien ha sido ungido en sus pecados con el aceite del perdón y ungido en su carisma con el aceite de la misión, para ungir a los demás. Y, al igual que Jesús, el sacerdote hace alegre al anuncio con toda su persona (...) Como todo discípulo misionero, el sacerdote hace alegre el anuncio con todo su ser”.

Como presbiterio

“Evangelizar es la dicha y vocación propia de la Iglesia, su vocación más profunda”, dejó escrito el Beato Pablo VI. Evangelizar es también nuestra dicha y vocación. Al hacerlo no podemos olvidar que esta tarea corresponde a cada uno personalmente y a todos como presbiterio. Ningún presbítero puede vivir de modo aislado su ministerio. Nos necesitamos unos a otros.

Jesús instituyó el sacerdocio durante la Cena, cuando estaba reunido con los Doce. Sin la comunión con mis hermanos sacerdotes, no puedo ejercer el ministerio de modo fecundo. Los sacerdotes, a veces, se dejan contagiar por el feroz individualismo que caracteriza nuestra sociedad y piensan que es mejor trabajar solos, que se es más eficaz actuando cada uno por su cuenta. Pero sin los demás, corremos en vano; si nos aislamos, perdemos la capacidad de proclamar el Evangelio. La misión nos exige crecer cada día en la fraternidad que el sacramento creó entre nosotros. En la “Ratio fundamentalis” que estamos estudiando durante este año se dice que “tot això s’assolirà amb l’ajuda de l’Esperit Sant i amb un combat espiritual personal, que haurà de purificar el sacerdot de toda forma d’individualisme” (n. 87).

Acción de gracias

La última palabra es de gratitud. Os doy las gracias con todo el corazón. En el tiempo que estoy entre vosotros he sentido el calor de este presbiterio. Me impresiona vuestra madurez, vuestra pasión por el Evangelio y vuestro amor a la Iglesia. Tenemos limitaciones y fallos, que hoy confesamos y por los que pedimos perdón al Señor y a nuestras comunidades. Pero puedo decir a la Diócesis que dé gracias a Dios por los curas que tiene. Y se lo digo a los seminaristas. Gracias por vuestro trabajo de pastores. Gracias a los mayores y a los más jóvenes. Y a los que habéis soportado el calor del mediodía.

Pedid por mí, como yo lo hago por vosotros. Al acabar esta celebración regresaréis a vuestras comunidades. Dadles el saludo de paz y, ungidos con el aceite del Espíritu, llevadles la Buena Noticia de que Dios quiere liberar y salvar al hombre, abrir sus ojos y sanar su corazón derramando sobre él toda su gracia y de su amor.